

Dominicanen Huissen

7e zondag van Pasen:

Handelingen 1,12-14; Johannes 17, 1-11a

24 mei 2020,

Bruno Wilderbeek ocs

1. Op deze zevende zondag van Pasen lezen wij elk jaar, broeders en zusters, een stukje uit het 17de hoofdstuk van de evangelist Johannes. En jaarlijks lezen wij het hele hoofdstuk in de week voor Pinksteren. Het is het slot van de Afscheidsrede van Jezus. Wij beluisteren de weerslag van het gebedsleven van Jezus aan het eind van zijn leven. De afscheidsrede wordt afgesloten met een gebed. Men noemt dit hoofdstuk wel het hogepriesterlijk gebed. Jezus, de hogepriester bidt: voor zichzelf, voor zijn leerlingen en voor alle gelovigen. Hoogtepunt van verstillings, waarin ieder stem zwijgt behalve de zijne. Jezus begint zijn lijden in gebed. Het is ook een geestelijk testament. Hij overziet al wat Hij tot nu toe gedaan heeft. Een testament met een diepgang die onuitputtelijk lijkt en betekenisragen die steeds weer verrassen. Zó veelomvattend dat een klein stukje tekst al voldoende is om meditatief bij stil te staan.

2. “En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen.”

Wat is dat, broeders en zusters, ‘eeuwig leven’. Een begrip dat niet bij ons lijkt te passen.

Want de dood, sterven is zo verbonden met ons menselijk bestaan! ‘Stof zijt gij, en tot stof zult gij wederkeren’(Gen. 3,19). Dat is de onverbiddelijke levensregel van de mens. En wanneer onze sprookjes eindigen met de opgeluchte conclusie dat ‘zij nog lang en gelukkig leefden’ weten wij dat wij ook daar tegen een grens aan zullen lopen. ‘Eeuwige leven’ kent nog een ander gevaar. Het is de misleidende hoop dat het na dit tranendal wel goed met ons komen zal. Schaamteloos wordt die gedachte staande gehouden om al wat zich als onrecht aandient in onze wereld te relativiseren. ‘Stil maar wacht maar, alles wordt nieuw’.

Misleidende hoop om onze wereldse verantwoordelijkheid te camoufleren. Bovendien: wat stel ik mij voor bij de gedachte dat ik, dat die triade ik-mij-mijn, zich eeuwigdurend zou repeteren. Zou dat niet de ware hel zijn?

En dan staat er ineens bij Johannes: “En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen.”

Eeuwigheidsleven.

3. ‘...dat zij U kennen’ zegt, aldus Johannes, Jezus. Het kennen dat Jezus bedoeld is een kennen met het hart. Het gaat om de noodzakelijkheid iets in te zien. God kennen betekent dan dat wij Hem als de Heer van ons leven erkennen. Dat wij in Hem geloven. Want geloven is een vorm van kennen. Geloofskennis: er zit een soort spanning in dat woord. Het gaat daarbij niet om optelsom of een computerprogramma, maar om de kennis van het hart. Kennen betekent dan niet ‘weten’, maar ‘begrijpend en open, betrokken zijn op’. Het is een vertrouwd raken met, een gemeenschap hebben met, een kennen dat tot stand komt in ontmoeting. En die kennis benoemt Jezus met het beeld van eeuwigheidsleven. Niet ‘weten’, maar ‘begrijpend en open betrokken zijn’.

4. Eeuwigheidsleven.

God is leven. God scheidt de mens als leven en het doel van de mens is weer terug te komen bij God, weer deel te hebben aan Gods leven. Het wezenlijk van eeuwigheidsleven is niet dat het een leven ná dit leven is, maar dat het reeds aan het aardse leven een nieuwe kwaliteit

geeft. Dat kan al tijdens dit leven beginnen. Als Johannes het over eeuwig leven heeft droomt hij niet van een gouden toekomst, maar heeft hij het over de eeuwigheid, die hier en nu begonnen is. 'O, als ik niet de zekerheid had het heil des Heren te zien in dit leven op aarde!' zingt de psalmist uit (psalm 27). Geen toekomstmuziek dus maar treden in zijn voetspoor, ernst maken met de opdracht, het mandaat dat Jezus ons geeft. Naarmate je op deze wijze dieper verbindt met het leven, met elkaar, met God dus, lever je jezelf steeds meer over aan zijn wil, leg je jezelf in zijn handen, geef je jezelf over. En hoe het precies na dit leven zit, dat is, broeders en zusters, onze zaak niet. Dat is de zaak van God. Of er nu wel of niet iets na dit leven is maakt dan al niet meer uit. Ik ben verbonden met God en ik ga ervan uit dat God het beste met mij voor heeft. De rest is een zaak van God.

5. Wanneer je tot eeuwigheidsleven bent voorbestemd neem je het geloof aan, aldus Paulus en Barnabas in de Handelingen (Hft.13). De leerlingen hebben ingezien dat het leven dat in hen door Jezus was opgewekt, het ware leven was, 'eeuwig leven'. Zo ontvingen zij inzicht in de betekenis van het Paasmysterie. Om de dingen anders te maken hoef je ze niet aan te raken, bijvoorbeeld een lichaam dat uit de dood is opgestaan, je kunt geraakt worden door een nieuw zicht op het leven van Jezus. De lichtval is bepalend. Licht dat ons aanstoot in de morgen; doorschijnend, transparant, lichtende levende God! Dat is kijken met de ogen van het hart! Begrijpend en open betrokken zijn. Dat is bezielde zijn door geestkracht. Dat is vertrouwen op Gods onvoorwaardelijke goedheid als het centrum van de werkelijkheid. Een werkelijkheid waarin de mens die zijn leven verliest niet door God wordt losgelaten. Jezus bidt tot de Vader om eenheid, liefde, vreugde en geloof onder hen die Hem willen volgen. Jezus heeft het diepste van God laten zien. Liefde tot het uiterste toe. Liefde die zichzelf offert voor het obstakel dat de mens voor zichzelf zijn kan.

Dat wij ons leven ten volle mogen beleven als een vorm van eeuwigheidsleven, dat wij elkaar steeds opnieuw daartoe uitdagen, dat wij in elke dag en elke avond zegen mogen erkennen, dat wij dankbaar zijn voor wat wij hebben ontvangen en nog zullen ervaren, dat wij eeuwig leven mogen ervaren in onze dagelijkse toekomst. Maar ook dat wij mogen kennen en gekend mogen zijn in de wetenschap dat ons kennen slechts ten dele is. Eens zal ik ten volle kennen zoals ik zelf gekend ben (1 Kor. 13,12). Dat allen God mogen kennen, en Jezus, die Hij heeft gezonden. Moge het gebed van Jezus ons bidden inspireren; dat de heilige Geest, adem van God, ons verstaan en bestaan mag vernieuwen.